

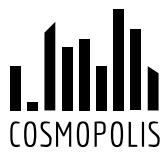
NOVÝ PRÍPAD DETEKTÍVA DUNCANA MCADAMA

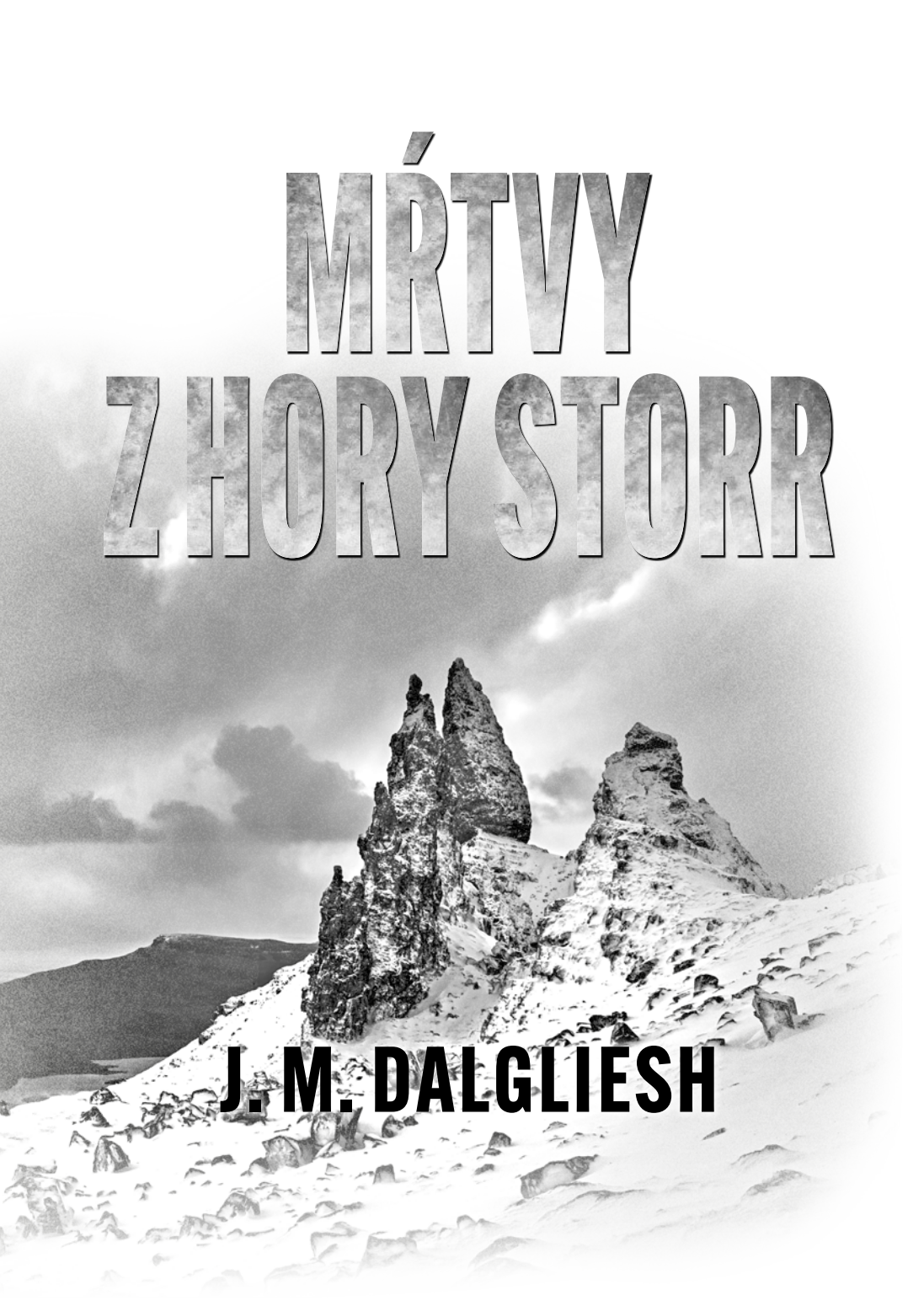
MŔTVY Z HORY STORR

Obete vedia zabíjať

J. M. DALGLIESH

COSMOPOLIS

MŔTVY ZHORY STORR

J. M. DALGLIESH

J. M. DALGLIESH
MŔTVY Z HORY STORR

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 400. publikáciu.

Z anglického originálu *The Dead Man of Storr*, vydaného vo vydavateľstve Hamilton Press
v roku 2023, preložila do slovenčiny Anna Chelemendiková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Krajíčková

Vydanie 1., 2026
Počet strán 312
Tlač Finidr, s.r.o.

Copyright © JM Dalgliesh, 2023
First published in Great Britain in 2023 by Hamilton Press.
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Anna Chelemendiková, 2026
Cover photo © Jorge Corcuera/Shutterstock

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a použitia tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-262-8 (ePub)
ISBN 978-80-8305-261-1 (pdf)
ISBN 978-80-8305-260-4 (print)

ŠKÓTSKE MENÁ A MIESTA

Postavy:

Èibhlin/'eiv.lɪn/(Eiv-lin)

Eidlidh/'ei.li/(Ej-li)

MacEachran/mæk'eɪ.kəɹ.ən/(Mak-ej-kran)

Miesta:

Portree/pɔ:r'tri:/ (Por-tri)

Lochalsh/lɔx'alf/(Loch-alš)

Maligar/'mæl.ɪ.gɑ:r/(Mal-i-gar)

Skeabost/'ski:.bɔst/(Ski-bost)

Kensaleyre/kɛn.sə'leɪr/(Ken-sa-leir)

Neist Point/'ni:st pɔɪnt/(Ní-st point)

Dunvegan/dʌn'veɪ.gən/(Dun-vei-gan)

Trotternish/'trɒt.ər.nɪʃ/(Trotr-en-iš)

Waternish/'wɔ:.tə.nɪʃ/(Vater-niš)

Raasay/'rɑ:.seɪ/(Ra-sej)

Rubha Hunish/'ru:.ə 'hu:.nɪʃ/(Ru-a Hú-niš)

An Talla Mòr/ən 'tal.ə mɔ:r/(An Tal-a mór)

PREDSLOV

Šesť hodín. Ak by sa jej podarilo zaspáť hneď, mala by pred sebou šesť hodín spánku, kým ju nezobudí budík. Sledovala, ako veľká ručička krúži po ciferníku. Pripadalo jej to ako krátka chvíľa, no v skutočnosti už uplynula takmer celá hodina... Ďalšia hodina odvtedy, čo si robila ten istý výpočet.

Kedy som si naposledy dovolila šesť hodín nerušeného spánku?

Naozaj netušila. V poslednom čase sa to určite nestalo a ani táto noc nebola iná. Pohľad jej zablúdil k arkierovému oknu, cez ktoré prenikalo teplé oranžové svetlo pouličných lúčok. Slabý vánok, ktorý jemne zvlhčil závesy visiace naboku, ani zďaleka nestačil na to, aby v túto zvláštnu letnú noc schladil jej pokožku lepkavú od potu.

Strhla zo seba plachtu, ktorá prikrývala jej nahé telo, a zamierila do kúpeľne bez toho, aby zapla svetlo. V tomto ročnom období nebývala takmer nikdy úplná tma, ani počas zamračených nocí, a svetlo z ulice sa ťahalo od okna až po dvere kúpeľne prepojenej so spálňou.

Zadívala sa na svoj odraz v zrkadle, ktoré zaberalo celý priestor nad dvojitém umývadlom, a skúmala tmavé kruhy pod očami.

Všetko, čím si za posledných osemnásť mesiacov prešla, sa odrazilo na jej tvári; každá vráska, každý centimeter neprirodzene napätej pokožky... a všetko to malo vyvrcholiť počas tej krátkej cesty, ktorú bude musieť absolvovať ráno, pred bdelymi očami čakajúcich novinárov, známych... a, samozrejme, polície. Z myšlienky na zajtrajší deň sa jej stiahol žalúdok. Zachvela sa. Až doteraz sa jej darilo udržať si anonymitu... aspoň pred verejnosťou. Niektorí však vedeli... vedeli to už dávno, hoci mnohí nikdy celkom neuverili, že je to možné, ba vôbec reálne.

Čaká ich poriadne prevrapenie.

Otočila kohútikom, sklonila sa, nabrala si do dlaní studenú vodu, opláchla si tvár a pritisla si mokré ruky na šiju. V hlave cítila tupú, pulzujúcu bolesť a na chvíľu si spomenula na recept, ktorý dostala pred pár dňami – na lieky proti bolesti a mierne sedatívum, ktoré jej malo pomôcť zaspáť pred jej veľkým dňom.

Presne tak to pomenoval jej advokát: *jej veľký deň*. Len málokto znel arogantnejšie ako ten pajác, ktorý sa už nevedel dočkať svojich pár minút slávy. A ona bude iba rekvizitou v jeho vystúpení, ktoré si isto nacvičoval doma pred zrkadlom, ktoré sa veľmi podobá tomuto. V duchu si ho predstavila, ako stojí s holým zadkom v kúpeľni a skúša si svoje repliky ako herec v divadle *Royal Lyceum*. Nervózny určite nebude, nepôsobil na ňu ako ten typ. Povrávalo sa, že keď sa niekomu nepodarí preraziť ako hudobník či stand-up komik, skončí ako právnik: aj ten chce byť stredobodom pozornosti, získať si priazeň všetkých ľudí v miestnosti, keď reční a pochoduje po súdnej sieni.

Ach, ako veľmi dúfala, že sa mu to zajtra podarí... Aj keď o tom dosť pochybovala. Na neďalekej ulici sa v akomsi aute spustil alarm, ostrý zvuk narušil ticho mesta. Za normálnych okolností by ju taký zvuk vôbec nevykoľajil, lenže dnes v noci bolo všetko iné. Vedela, že má nervy napnuté ako struny a že by si ten alarm vôbec nemala všimnúť, pretože také veci jednoducho patria k životu v meste. Inokedy

by to pustila z hlavy, ale dnes v noci pristúpila k oknu, postavila sa do bezpečného tieňa za závesom a opatrne sa pozrela dolu na ulicu.

Dlažbové kocky boli vlhké, leskli sa po večernej prehánke. Všetci dúfali, že po krátkej búrke dusno konečne ustúpi, no bola príliš malá na to, aby priniesla úľavu. Ulica bola úplne tichá a nehybná, čo bolo v túto nočnú hodinu a tak ďaleko od rušnej *Prince's Street* celkom bežné. Zrazu ju vyľakal akýsi zvuk za jej chrbtom a prudko sa otočila. Na čalúnenej lavici pri nohách postele spal jej pes. Ani nepočula, kedy prišiel do izby. Zrejme predsa len na chvíľu zaspala.

Odišla od okna a ticho si sadla vedľa psa. Nežne ho pohladila po hlave. Niečo sa mu snívalo, predné labky aj ňufák sa mu mykali. Prestal sa hýbať, keď sa ho dotkla, a mierne pootvoril viečka. Nedôverčivo si ju premeriaval. Usmiala sa.

„Spinkaj ďalej, zlatičko,“ zašepkala, poškrabkala ho za uchom a vstala. Vietor zosilnel, rozfúkal závesy pri okne a niekde v dome čosi zavrzgalo. Prudko otočila hlavu k otvoreným dverám a prebehla pohľadom po schodisku. Možno to nebol iba slabý vietor, ale prievan. Alebo sa jej to iba zdalo? Dvere a okná na prízemí boli predsa zatvorené. Pes zoskočil z lavice, postavil sa vedľa nej a nastrožil uši. Ak to počul aj on, nemohla to byť iba jej bujná fantázia.

Chvíľu napäto načúvala, s krkom natiahnutým dopredu, aby zachytila aj ten najmenší zvuk, no počula len obvyklý nočný šum mesta spoza okna.

„Čo to bolo?“ zašepkala psovi. „Počul si to tiež?“

Pes zodvihol hlavu, odcupital k schodisku a zastal. Zahľadel sa do tmavej haly dolu. Uvedomila si, že zadržiava dych, a tak prudko vydýchla, zhlboka sa nadýchla a ďalej pozorovala zviera. Pes ticho zavrchal, hlbokým, neistým tónom. Nakoniec zaštekal, čo ju vyľakalo, a vzápätí sa vrhol dolu schodmi, až jej zmizol z dohľadu.

Zostala stáť... počula len vlastný dych, ktorý sa zrýchľoval s jej narastajúcim strachom. Ak by tam niekto bol, pes by predsa štekal,

nie? Nebol z tých, čo by sa nechali pohladkať od cudzieho človeka. Ak by sa k nemu niekto priblížil príliš rýchlo, bez váhania by po ňom vyštartoval. A keby cítil, že jeho paničke hrozí nebezpečenstvo, určite by zaútočil.

Ticho. Z prízemia nepočula ani najmenší zvuk.

Obliekla si župan a pomaly vykročila k schodom. Na pokožke sa jej zjavili kvapky potu, no netušila, či to bolo z tej horúčavy, alebo zo strachu. Mala by privolať psa? Ak by tam nikto nebol, pes by k nej pribehol. Lenže ak by tam niekto bol, prezradila by sa. Jej telefón zostal na posteli. Povedali jej, že má zavolať, ak by sa vyskytol nejaký problém... lenže toto? Určite sa jej to len zdalo. Muselo to byť iba z nedostatku spánku. Nebývalo pre ňu typické, že by bola taká bojazlivá. Uplynulo už osemnásť mesiacov, dlhý čas, a nikto nič neurobil ani nepovedal. Prečo by sa to malo stať práve teraz? Bola to hlúposť.

Keď sa jej podarilo trochu upokojiť, položila nohu na prvý schod, pevne sa chytila zábradlia a začala pomaly zostupovať. V polovici schodiska si všimla, že sa pod ňou mihol tieň, a vykrikla, no vzápätí si uvedomila, že to bol len pes, ktorý sa vracal k schodisku.

„Och... ty jeden... lotor!“

Pes vybehol až k nej, sadol si, štuchol ju ňufákom do brucha a začal divo vrtieť chvostom.

„Vieš ty vôbec, ako si ma vydesil?“ dodala tichším hlasom a pohladila ho.

Pes sa na ňu zadíval takmer previnilo. Ešte chvíľu tam stála, a potom si s úľavou vydýchla a zišla na prízemie. Rozhodla sa, že keď už nespí, naleje si drink. Pomyslela si, že džin s tonikom by jej mohol pomôcť znovu zaspáť. Pes ju nasledoval, no kým ona zamierila do obývačky, on zabočil do kuchyne, zrejme aby sa napil vody alebo si našiel tichý kút, kde dospí noc.

Naliala si dvojitú dávku džinu, vynechala ľad aj citrón a doliala pohár tonikom. Vo fľaši však bolo toniku sotva na polovicu drinku.

Nechcelo sa jej uprostred noci hľadať ďalšiu fľašu, a tak sa rozhodla, že to vypije takto. *Kto už len potrebuje tonik*, pomyslela si a trochu si odpila. Nápoj bol silný, až sa pri jeho ostrej chuti striasla a zakryla si ústa chrbtom ruky, keď jej začali slziť oči.

Ťažko prehltila a zadívala sa na zarámovanú fotografiu nad kozubom. Niečo jej na nej nesedelo... Rám visel nakrivo a aj v šere bolo vidno, že fotka je naklonená. Stisla pohár v ruke a pomaly k nej pristúpila. Čiernobiela fotografia ich zachytávala, ako stoja vedľa seba, jej ruka bola obtočená okolo jeho pása, obaja sa usmievali do objektívu, až na... jej oči. Na fotke chýbali jej oči... niekto ich nahrubo vystrihol a fotku zavesil späť. Otočila sa a pozrela sa na stolík oproti, kde sa vedľa lampy hrdo týčila ďalšia zarámovaná fotka zachytávajúca ich dvoch. Aj tam chýbali jej oči.

Vtom sa z kuchyne ozval štekot. Pohár jej vyklzol z ruky a rozbil sa na lesklých dubových parketách. Ustúpila z izby dozadu do haly, kráčala po črepinách bosými nohami, necítiac bolesť. Keď sa otočila, zbadala akúsi postavu v kuchynských dverách. Po jej psovi nebolo ani stopy. Muž vo dverách bol vysoký... mohutný. Pomaly zdvihol ruku a bez slov si priložil ukazovák k perám.

Skríkla.

1. KAPITOLA

Duncan osadil krokvu na miesto, v päte pri pomúrnicí ju podložil rozperným klinom a upravil tak, aby presne dosadala na hrebeňovú dosku. Krokvu pripevnil klincami k pomúrnicí nastreľovacou pištoľou, potom sa vyšplhal hore po už pripevnených záklopových doskách a doplnil klince na miestach, kde záklop dosadal na väznice, a napokon aj pri hrebeni.

Vietor mu fúkal ponad vodu priamo do tváre, no tešilo ho, že už nie je taký prudký ako skoro ráno. Nočné sneženie zanechalo na okolitej krajine jemný poprašok, a keď sa pozrel na hory, videl, že tam už leží hrubšia vrstva. Zrážky sa síce očakávali, ale náhly pokles teploty priniesol sneženie o celý mesiac skôr, než bývalo na ostrove Skye zvykom. Dalo sa predpokladať, že vydrží celé tri mesiace, možno až do februára, ak nie dlhšie. Počasie bolo v poslednom čase ozaj nevyspytateľné.

Duncan bol rád, že má na rukách hrubé kožené rukavice podšité kožušinou. Minulý týždeň ich dostal od elektrikára, ktorý prišiel pripojiť starý dom McAdamovcov k sieti. Duncan si dal na

chvíľu pauzu, prehodil si nohu cez hrebeňovú väznicu a zahľadel sa na krajinu okolo seba. Ten výhľad bol zakaždým nádherný. Pozoroval vodnú hladinu, kde sa za jasného počasia dali rozoznať ostrovy Vonkajších Hebríd, no dnes boli zahalené do závoja hmly a ťažkých mrakov. Na juhu sa vypínalo majestátne pohorie Cuillin, ktorého štítový výčnievali z oblakov a tvorili neoddeliteľnú súčasť ostrovnej scenérie. Ľudia boli ochotní zaplatiť za tento výhľad veľké peniaze, a mnohí ich aj zaplatili, no pre Duncana to bol jednoducho domov. Roky sa mu vyhýbal, ale teraz si ho toto miesto opäť našlo.

Asi pol kilometra od neho zabočilo z hlavnej cesty auto a začalo sa spúšťať po úzkej ceste, ktorá sa vlnila pomedzi všetky farmárske domy v okolí. Miestni sa ju počas rokov pokúšali viackrát opraviť, no jej povrch stále tvorila nesúrodá zmes asfaltu, štrku a miestami aj blata, posiatá výtlkmi. No napriek tomu sa po nej dalo prejsť aj bežným osobným autom. Duncan si posunul na hlave vlnenú čiapku, aby sa mohol poškrabať, pretože ho látka svrbela na koži, a sledoval, ako sa vozidlo blíži k jeho domu. Vnútri sedeli dvaja ľudia: jeho sestra Roslyn na strane spolujazdca a za volantom bol jej manžel Ronnie. Zastavili sa tam už deň predtým, pretože sa očakávala zmena počasia a chceli zahnať ovce z výšin dolu do údolia. Duncan to považoval za zbytočné, pretože ovce si vedia poradiť s dažďom, no ukázalo sa, že Ronnie mal pravdu.

Akoby vopred tušil, že začne snežiť. Duncan si spomenul, ako ho v detstve nebavilo brodiť sa po kolená v snehu a hľadať ovce, ktoré sa tlačili k múrom alebo sa krčili v rôznych úkrytoch v závetrí, kde hľadali ochranu pred živlami. Silná búrka mohla rodinu pripraviť o veľkú časť stáda a na malom gazdovstve, aké vtedy mali, by ich takáto strata zruinovala.

Auto zastavilo vedľa Duncanovho starého obytného prívesu, ktorý mu už tri mesiace slúžil ako dočasný domov – od chvíle,

keď sa rozhodol vrátiť sa na ostrov a opraviť starý farmársky dom, ktorý patril jeho rodine. Bolo mu jasné, že pri súčasnom tempe rekonštrukcie tu strávi ešte aspoň ďalšie tri mesiace. Roslyn vystúpila z auta a namiesto pozdravu venovala Duncanovi úsmev. Ronnie vystúpil na svojej strane auta. Vzhľadom na jeho mohutnú postavu mu to trvalo o niečo dlhšie ako jeho manželke. Pohyboval sa ťažkopádne, no mal v sebe obrovskú silu a jeho telo bolo ako stvorené na život vonku. Bol v tomto úplným opakom Duncana, hoci ten by si to nikdy nepriznal.

„Tú strechu si mal mať hotovú už dávno,“ oslovil ho Ronnie, utrel si nos chrbtom ruky, zapol si prešívajúcu vestu a natiahol si čiapku. „Vravel som ti, že si sa do toho pustil neskoro.“

„Veru, vravel,“ pritakal Duncan. Bolo by od neho nezdvorilé hádať sa so švagrom. Navyše mal Ronnie pravdu, pár pomocníkov by mu teraz ozaj bodlo. Dokončiť konštrukciu a zabezpečiť ju proti vetru a vode by s ich pomocou zvládol rýchlo, ale nemal na to peniaze. Jeho práca na dome sa musela prispôbovať tomu, koľko mal práve prípadov a voľného času. Keď prišiel do Portree, aby zastúpil miestneho detektíva, ktorý bol dlhodobo práceneschopný, prekvapilo ho, že aj tu ho čakala podobne veľká kopa nevyšetrených prípadov ako v Glasgowe. Štatistický počet kriminálnikov sa zdal rovnako vysoký aj v tých najodľahlejších a najmalebnejších kútoch krajiny. Na druhej strane, ani ho to veľmi neprekvapovalo. Obyvatelia Skye boli oddávna zvyknutí riešiť si veci po svojom a len zriedka sa nechali obmedzovať niečím takým, ako sú štátne zákony. Najmä keď si vedeli poradiť aj bez nich.

„Kedy bude tá strecha hotová?“

„Do konca týždňa,“ odvetil Duncan. Ronnie sa zamračil; táto odpoveď naňho zjavne neurobila dojem. Duncan zdvihol pohľad k oblohe. „Ak vydrží sucho, bude to v pohode. Sneh mi neprekáža, ten zmetiem.“

Ronnie si odfrkol, otočil sa a zamieril k maštali, kde sa ovce tlačili k sebe v relatívnom pohodlí.

„Nuž veru, keď vravíš...“

Duncan nadvihol obočie, ale jeho švagor si to nevšimol. Roslyn mu venovala ospravedlňujúci pohľad. Duncan však len mávol rukou a spustil sa po časti strechy, ktorá už bola pokrytá doskami, k lešeniu na úrovni stropu.

„Ako ti to ide?“ chcela vedieť, keď Duncan zliezol po rebríku a s ľahkosťou zoskočil do tenkej vrstvy snehu na zemi. Oprášil si ruky, a keď zhlboka vydýchol, z úst mu vyšiel obláčik pary. V takomto počasí sa stačilo len chvíľu nehýbať a zima sa človeku vkradla pod všetky vrstvy oblečenia.

„Pomaly,“ uškrnul sa a sledoval, ako si Roslyn prezerá, koľko práce už zvládol. Starý farmársky dom McAdamovcov bol vo veľmi zlom stave. Roky v ňom nikto nebýval, a tak sa na ňom mohla nerušene vyblázniť matka príroda. Darilo sa jej to výborne. Starú strechu bičovali atlantické búrky a zatekalo do nej, takže začala hniť, až sa nakoniec prepadla a strhla so sebou aj stropy. Duncanovi trvalo týždne, kým odstránil vegetáciu, ktorá vyrástla zo stien, a kým znovu zapchal praskliny maltou všade, kde bolo treba, čo bolo prakticky na všetkých obvodových múroch. Musel dokonca použiť množstvo kameňov, aby zvýšil štítové steny, a vytvoril tak pod strechou obytné podkrovie.

Plány teda mal, no začínal si uvedomovať, že si možno na seba naložil až príliš veľké bremeno.

„Mal by si sa radšej ubytovať u nás,“ nadhodila Roslyn a upriamila pohľad späť na Duncana. „Aspoň dovtedy, kým si nenájdeš nejaké teplé a suché miesto na bývanie.“

Duncan sa pozrel na svoj obytný prívies a kývol hlavou na Ronnieho. „A prebrala si to aj s ním?“

„Ach, prosím ťa, jeho názorom sa netráp... Ten len frfle a bedáka.“

Duncan sa zasmial, ale pokrútil hlavou. „Nie, tu som v pohode, sestrička. Nerob si starosti.“

Z jej výrazu bolo jasné, že mu celkom neverí, no vedela, že nemá zmysel naliehať.

„A navyše,“ dodal Duncan, „možno ti to teraz znie ako výborný nápad, ale po pár týždňoch by si ma sama posielala naspäť, so stanom pod pazuchou. Spomeň si, ako sme si ako deti vedeli skočiť do vlasov.“

„Aj stan by možno bol lepší ako toto,“ odvetila Roslyn, rozťahla ruky a ukázala na jeho príves.

„Je tam sucho a teplo,“ namietol Duncan a naklonil hlavu. „Väčšinou.“

„A prídeš aspoň na večeru?“ opýtala sa sestra. Duncan sa usmial. Bolo to od nej milé. Ako deti si nikdy neboli veľmi blízki a v dospelosti už vôbec nie, ale odkedy sa vrátil na ostrov, veľmi sa snažila.

„Jasné, to znie fajn.“

Roslyn natiahla ruku, chytila ho za predlaktie a jemne mu ho stisla. Ronnie sa obzrel ponad plece a zachytil jej pohľad.

„Radšej mu idem pomôcť,“ vyhlásila Roslyn, „inak mi to bude celý deň vyhadzovať na oči.“

Duncan sa na ňu vlúdne usmial a vtom začul zvuk ďalšieho auta. Nevidel, kto to je, kým vozidlo nevyšlo zo zákruty a nezjavilo sa na kopci necelých sto metrov od domu, no podľa zvuku naftového motora spoznal, že ide o auto s pohonom všetkých štyroch kolies. Po chvíli sa objavil čierny Nissan Navara, ktorý si hravo poradil s nerovným terénom a zastavil pri prístupovej ceste k domu, tesne za mrežou proti dobytku.

Alistair MacEachran otvoril dvere, vystúpil, oprel sa lakťom o strechu auta a druhou rukou sa pridržiaval dverí.

„Dobré ráno, šéfe. Dobre si sa vyspal?“

„Dobré ráno, Alistair,“ odpovedal Duncan, prikývol a zamieril k nemu. „Tak dobre ako zvyčajne, hej.“

Detektívny seržant MacEachran sa zamračil. „Až tak zle? Ty máš ale smolu!“ Rozhliadol sa po neporiadku na stavenisku a všimol si, že sa naňho pozerá Roslyn. Zamával jej, usmial sa a ona mu úsmev opätovala. „Na takomto krásnom mieste by som si vedel predstaviť pokoj a samotu... praskajúci oheň v kachliach... teplo a pohodu. Ideálne miesto na oddych po boji s tou bezcharakternou chamradou, ktorá nám przní náš Skye.“

„Hej, vďaka ti za ten idylický obraz,“ poznamenal Duncan a pozrel sa na kostru domu, na ktorej práve pracoval. „Možno sa toho jedného dňa dožijeme, však?“

Alistair ukázal na kopy starých drevených trámov na východnom rohu pozemku, kam Duncan hádzal všetko, čo už nemohol použiť. „Z tamtej kopy by bola parádna vatra.“

„Šetrím si ju na výnimočnú príležitosť.“

„Ako napríklad?“

„Napríklad na ten deň, keď mi oddelenie pošle nového seržanta, ktorý mi nebude tak liezť na nervy,“ uškrnul sa Duncan.

Táto poznámka Alistaira vôbec neurazila. Usmial sa. „Ešte si o tom nepočul? Budem modelom pre novú kampaň. Federácia zo mňa spraví tvár náborovej reklamy.“

„Jasné, určite. A čo vlastne robíš tu na kraji sveta takto skoro ráno?“

„Nuž, nezdvíhaš mi telefón.“

Duncanov pohľad sa presunul k privesu. „To preto, lebo mám dnes voľno... a musím stihnúť obložiť strechu doskami, skôr ako mi o pár dní privezú plechy.“

Alistair sa zahľadel na stavbu a skepticky pokrútil hlavou nad Duncanovým plánom. „Budeš musieť riadne zabrať. Čo si objednal? Hliník alebo zinok?“

„Ani jedno... oceľ.“

Alistair nasal vzduch cez zuby. „Tá ti dlho nevydrží a ani nebude vyzeráť tak pekne.“

Duncan si povzdychol. „Prečo je každý na tomto ostrove majster stavbár, ale nikto sa tým neživí?“

„Len ti radím, nič viac.“

„Hej, no keď mi vybavíš zvýšenie platu, rád si navýšim rozpočet na materiál.“

„Za to ma neplatia,“ usmial sa Alistair. „A, mimochodom, platia ma podstatne slabšie ako teba,“ dodal a žmurkol.

„A šípim, že tento rok ti tvoje pracovné hodnotenie neurobí radosť. Veľmi smutné,“ pokrútil hlavou Duncan. Alistair sa teatrálné zamračil, no Duncan pokračoval: „Tak teda, kvôli čomu ma potrebujete?“

„Nieкто nahlásil nález tela v horách,“ vysvetlil Alistair. „Zavolali horskú službu, ale tá žiada, aby sme sa naň najprv prišli pozrieť my, skôr než ho znesú dolu.“

Duncana táto informácia okamžite zaujala. „Kde presne?“

„Na Old Man of Storr.“

Duncan sa zamyslel. Nebolo by to prvýkrát, čo nieкто v horách zahynul pre nepriaznivé počasie. Alistair akoby mu čítal myšlienky.

„Fraser tam išiel pred hodinou, omrknúť to,“ dodal a mierne naklonil hlavu. „A podľa neho by sme to mali vidieť aj my.“

Duncan vedel, že ak už telo videl uniformovaný policajt a aj ten uznal, že je potrebné zapojiť oddelenie kriminálneho vyšetrovania, pôjde o niečo vážne.

„Podľa predpovede sa má počasie celý deň zhoršovať, takže by sme mali vyraziť,“ poznamenal Alistair a pozrel sa na hodinky.

„Daj mi minútku, nech odložím náradie.“

Alistair prikývol, vrátil sa do auta, zabuchol dvere a začal si šúchať ruky, aby sa zohrial. Duncan nebol nadšený z toho, že zasa stratí deň, ktorý by mohol venovať práci na dome. Výber strešnej krytiny bol len jedným z množstva kompromisov, ktoré musel urobiť kvôli skromnému rozpočtu. Na tento týždeň mal objednaných

pokryvačov, aby mu aspoň nenatieklo do domu, kým budúci týždeň nedorazia nové okná. Takto to bolo s celou rekonštrukciou: krok vpred a hneď nato niekoľko krokov späť.

Duncan zamkol svoj prives a zamieril k Alistairovmu pick-upu. Cestou sa k nemu pridala Roslyn.

„Niečo sa stalo?“ zaujímala sa.

„Pracovná záležitosť,“ odvetil stručne, pretože o svojej práci sa mimo policajnej stanice rozprával nerád, a to najmä s rodinou. „Nemalo by to trvať dlho.“

„Takže stíhaš večeru?“

„Uvidím, ako to pôjde,“ utrúsil. Roslyn sa zamračila, a tak sa Duncan zastavil, otočil sa k nej a povedal: „Vyzerá to, že v horách zomrel nejaký človek, smerom na Staffin.“

Sestra zalapala po dychu. „To je hrozné.“

„Hej. Musím sa tam ísť pozrieť a potom sa uvidí.“

Roslyn prižmúrila oči. „Vari sa chodíš pozeráť na každého, kto sa stratí alebo zomrie v horách v zime?“

Duncan sa len usmial, pobožkal ju na líce a pokračoval v chôdzi.

„Dáš mi ale vedieť, však?“

Mávnutím ruky ponad plece jej naznačil svoju odpoveď a v duchu si predstavil, ako zagúľala očami. Keď sa obzrel, z jej výrazu vedel, že mal pravdu.

„Zavolám ti,“ uistil ju, chytil kľučku a nasadol do auta. Roslyn len zamyslene prikývla.

„Tak čo si vyvedol tentoraz?“ spýtal sa Alistair, keď si Duncan zapínal pás.

„Roslyn? Nič.“

„Nie, nemyslím tvojej sestre. Jemu,“ Alistair presunul pohľad na Ronnieho, ktorý stál s rukami v bok a díval sa na nich. Duncan sa naňho usmial a zamával mu, no Ronnie ostal nehybný a s kamenou tvárou sledoval ich odchod.

„Nedostatok dôvery,“ poznamenal Duncan s úsmevom. Alistair mu venoval skúmavý pohľad, zatiaľ čo zaraďoval spiatočku. „Je skrátka podozrievavý,“ vysvetlil Duncan. „Myslím si, že si nie je istý mojimi úmyslami.“

„Neverí ti? Pozná ťa predsa už roky,“ čudoval sa Alistair, zaradil rýchlosť a vyrazil.

„A práve to je ten problém,“ odvetil Duncan s trpkým úsmevom. „Pozná ma až príliš dobre.“

„Tvoj švagr? No nazdar. Pripomeň mi, že ti nemám nikdy požičať peniaze,“ zasmial sa Alistair.

„To je asi múdre rozhodnutie,“ prikývol Duncan.

„Ak nám budú chýbať ľudia, mohol by nastúpiť k nám. Podozrievavých chlapov v uniforme nie je nikdy dosť.“

Duncan na to nič nepovedal. Roslyn medzitým podišla k Ronnie, ten jej čosi oznámil a ona sa obzrela za odchádzajúcim autom. Ronnie ostal stáť chrbtom k nim a otrávene mávol rukou Duncanovým smerom. Duncanov vzťah so švagrom nikdy nebol srdečný. V škole chodili každý do iného ročníka a Ronnie mu vždy pripadal odmeraný. Ako tínedžer aj ako dospelý bol skôr mlčanlivý a väčšinu vecí si nechával pre seba. Okrem pár zdvorilostných slov pri káve, keď sa Duncan u nich zriedkavo zastavil, spolu trávili len minimum času.

Najprv si Duncan myslel, že iba nemajú veľa spoločného, no po návrate na ostrov pochopil, že veci sa majú inak. Ronnie o ňom jednoducho nemal vysokú mienku. Nikdy to nepovedal nahlas, no jeho ticho hovorilo za všetko.